

Gdańsk, dnia 23 marca 2017 r.

Sygn. akt D – 10/2017

POSTANOWIENIE

**Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku**

w składzie

Przewodniczący : Grażyna Gliniewicz

Członkowie : Joanna Ratasiewicz

Joanna Friedrich - Sarad

z udziałem protokolanta: Dominiki Wesołowskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 23 marca 2017 r. w Gdańsku odwołania [redacted] od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 23 stycznia 2017 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia, na podstawie art. 437 § 1 kpk, w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz.U. 2016 poz. 233 ze zm.)

postanawia

1/ utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Gdańsku z dnia 23 stycznia 2017 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia,

2/ kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku, uznając je za uiszczone.

Członkowie składu

[redacted]
[redacted]
[redacted]

Przewodniczący składu

[redacted]
[redacted]

D 82/16

Uzasadnienie

Pismem wniesionym dnia 9 grudnia 2016 roku skarżący ██████████ złożył skargę na nieetyczne działania wskazując art. 64 i art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (j.t. Dz. U. 2013, poz. 233.), zwana dalej ustawą o radcach prawnych i naruszenie zasad etyki zawodu radcy prawnego oraz wniósł o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu ██████████ ██████████, który będąc wyznaczonym pełnomocnikiem skarżącego w sprawie wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w ██████████, sygn. akt ██████████ i zażalenia na postanowienie sygn.akt w sprawie ██████████ pozbawił go prawa do sądu składając opinię o niecelowości składania tej skargi kasacyjnej i zażalenia do Sądu Najwyższego. Jednocześnie zarzucił, że sporządzona opinia wyraźnie promuje stronę przeciwną procesowi a co za tym idzie, że radca prawny działał w interesie przeciwnika procesowego a przeto naruszenie ustawy jest oczywiste. Do skargi, Pan ██████████ dołączył pismo skierowane do radcy prawnego ██████████, w którym zawarł zarzuty odnośnie braku podstaw i zasadności wniesienia skargi oraz zażalenia w ww. sprawach.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w ██████████ po przeprowadzeniu czynności sprawdzających, postanowieniem z dnia 23 stycznia 2017 roku odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie.

Na powyższe postanowienie skarżący złożył zażalenie i wniósł o uchylenie orzeczenia. Zarzucił rzecznikowi, że ten oparł się wyłącznie na stanowisku, iż Sąd Okręgowy w ██████████ nie zakwestionował opinii prawnej obwinionego, ale stwierdził też że nigdy nie spotkał się by sądy II instancji wypowiadały się w tej kwestii ale już Sąd Najwyższy w ██████████ Izba Cywilna wielokrotnie tego dokonywał często je kwestionując. Wskazał również, że należało wywieść zażalenie czego nie zrobił obwiniony, czym naruszył, w sposób rażący art. 64 ustawy o radcach prawnych oraz art. 12 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Jego zdaniem nie było podstaw by zastosować tej sprawie art. 17§1 pkt 1 kpk gdyż właśnie niegodne postępowanie obwinionego dawało podstawy, wobec braku złożenia przez niego zażalenia do Sądu Najwyższego, do wszczęcia postępowania i ukaranie go zgodnie z katalogiem kar ustanowionych ustawą o radcach prawnych, a zwłaszcza wobec naruszenia art. 64 ust. 1 tej ustawy.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego Rzecznik Dyscyplinarny słusznie odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie.

Ww. radca prawny, został ustanowiony przez Dziekana OIRP w ██████████ pełnomocnikiem z urzędu w sprawie toczącej przed Sądem Apelacyjnym w ██████████ w celu wniesienia skargi kasacyjnej oraz złożenia zażalenia gdyż uprzednio Sąd postanowieniem w sprawie ██████████ odrzucił skargę kasacyjną wniesioną przez ██████████ - powoda w sprawie, wykreślonego z listy adwokatów PIA w ██████████ W dniu 7.11.2016r. radca prawny sporządził opinie braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej i zażalenia doręczonych następnie sądowi i skarżącemu.

Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego w sposób wnikliwy ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Jak wspomniano wyżej radca prawny przekazał opinię Sądowi, który nie miał zastrzeżeń do jej treści.

Ww. radca prawny postąpił zgodnie z przepisami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, które w art. 44 ust.3 stanowią, że w radca prawny winien poinformować klienta o bezzasadności lub niecelowości wnoszenia środka odwoławczego od orzeczenia kończącego sprawę w danej instancji, co uczynił przekazując mu opinię.

Czynności, które podejmował pełnomocnik z urzędu nie naruszały innych przepisów prawa gdyż w przypadku sporządzenia opinii bez dochowania należytej staranności Sąd zawiadamia organy samorządowe a właściwa rada wyznacza innego radcę, co wynika z § 6 Regulaminu postępowania rad okręgowych izb radców prawnych przy wyznaczaniu radców prawnych do prowadzenia spraw z urzędu w trybie przepisów kodeksu postępowania cywilnego stanowiącego załącznik do uchwały KRRP nr 152/VII/2010 z dnia 15 października 2010r. w sprawie wyznaczania radców prawnych do prowadzenia spraw z urzędu (j.t Uchwała Nr 185/IX/2015 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych).

Tym samym radca prawny zadośćuczynił także przepisowi art. 118§5 kpc.

W przedmiotowej sprawie, sporządzone przez radcę prawnego [REDAKTOR] [REDAKTOR] opinie prawne, zasługiwały na aprobatę Sądu Okręgowego a co za tym idzie należy stwierdzić, że wbrew twierdzeniom skarżącego wysnucie skargi kasacyjnej i zażalenia było ze wszech miar nieuzasadnione.

O podstawach sporządzenia skargi kasacyjnej biorąc pod uwagę rygoryzm przepisów kodeksu postępowania cywilnego obowiązujących w tym zakresie (art. 398³ i n. kpc), nie decyduje wewnętrzne przekonanie strony o konieczności jej wniesienia a jedynie takie naruszenie prawa, które w sposób bezsporny uzasadnia sporządzenie skargi zasługującej na uwzględnienie.

Dlatego też za całkowicie bezzasadny należy uznać zarzut skarżącego dotyczący braku zakwestionowania przez Sąd Okręgowy w [REDAKTOR] opinii prawnych w rozstrzygnięciu Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

Zdaniem Sądu organ nie dopuścił się żadnych uchybień gdyż ustalenia poczynione w toku postępowania były wystarczające do uznania, że czyn radcy prawnego nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Twierdzenia skarżącego nie zmieniły by niczego w zakresie oceny podstaw do wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia, albowiem istnienie lub brak przesłanek do złożenia skargi kasacyjnej czy też zażalenia można było ustalić tylko i wyłącznie na podstawie sądowych akt sprawy, której miałyby dotyczyć.

Radca prawny winien kierować się prawem. Jakikolwiek oświadczenia czy też zgoda skarżącego lub jej brak nie zwalniają radcy prawnego z obowiązku rzetelnego wykonywania czynności zawodowych. Postępowanie radcy prawnego [REDAKTOR] [REDAKTOR] w niniejszej sprawie odpowiada tym nakazom.

Zgodnie z treścią art. 3 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego naruszenie zasad etyki zawodowej przez radcę prawnego stanowi podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Z uwagi na fakt, że nie można zarzucić radcy prawnemu [REDAKTOR] [REDAKTOR] popełnienia jakiegokolwiek czynu naruszającego zasady etyki zawodowej wszczynanie dochodzenia w tym zakresie byłoby nieuzasadnione, dlatego też za słuszną, w świetle art. 17§1 pkt 1 kpk, należy uznać odmowę jego wszczęcia.

Z uwagi na powyższe Sąd Dyscyplinarny orzekł, jak na wstępie.

Niniejsze postanowienie jest ostateczne i nie przysługuje środek odwoławczy.

Przewodniczący składu

Członkowie składu

